

Arrest

nr. 83 952 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 maart 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 25 februari 1998 een asielaanvraag in.

Op 27 februari 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 maart 1998 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoeker dient op 23 januari 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 juli 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juli 2004 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 23 november 2004 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen omdat verzoeker niet verblijft op het door hem opgegeven adres.

Op 17 maart 2005 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 27 mei 2005 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen omdat verzoeker niet verblijft op het door hem opgegeven adres.

Op 11 augustus 2005 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 11 juli 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 11 augustus 2005 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 juli 2007 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 juni 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 25 november 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Een geplande repatriëring op 4 december 2008 wordt geweigerd door verzoeker.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 december 2008 nr. 20 623 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel van 25 november 2008 verworpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt verworpen bij beschikking van de Raad van State van 7 januari 2009 nr. 3743. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 februari 2009 wordt het beroep tot schorsing en annulatie tegen dit bevel verworpen.

Een repatriëring voorzien op 27 december 2008 wordt geannuleerd.

Een repatriëring voorzien op 25 januari 2009 wordt geannuleerd.

Op 13 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2009 wordt verzoeker vrijgesteld.

Op 23 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 13 februari 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 maart 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 november 2009 dient verzoeker een aanvulling in op deze aanvraag.

Op 17 november 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 24 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.03.2009 werd ingediend door:

K., T. (R.R.: 059032952163)

nationaliteit: Ghana

geboren te K. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Er worden medische elementen aangehaald voor K., T. De arts-attaché/arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 17.11.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde “Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Ghana. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Ghana, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.”

Wat de toegankelijkheid van de zorgen betreft blijkt dat medicatie beschikbaar is in apotheken in Accra en Kumasi, ook ziekenhuizen zijn daar te vinden. Ghana heeft een nationale ziekteverzekering voor een kleine bijdrage per jaar. Ook een groot aantal medicijnen vallen onder deze nationale ziekteverzekering. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Ghana— het land waar hij ruim 38 jaar verbleef— geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Reizen is met deze pathologie geen bezwaar, mantelzorg is niet noodzakelijk

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van het motiveringsbeginsel (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing van 24/11/2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ontvankelijk doch ongegrond verklaart, enkel en alleen met verwijzing naar de aanvraag van 05/03/2009 en enkel en alleen na evaluatie van de medische motieven ingeroepen in de aanvraag van 05/03/2009, en zonder verwijzing naar de actualisatie ingediend op 13 november 2009 en zonder evaluatie van de motieven ingeroepen in de actualisatie op 13 november 2009;

TERWIJL dat overeenkomstig het overeenkomstig het motiveringsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden, de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende gemotiveerd moeten zijn;

Dat deze motiveringsplicht de verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon genomen wordt;

Dat de motiveringsverplichting in de rechtspraak van deze Raad verder verduidelijkt wordt als volgt “De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RVV, 9 december 2010, nr. 52 759).

Dat in het licht van het motiveringsbeginsel, volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de Dienst Vreemdelingenzaken dient rekening te houden met alle nieuwe elementen die hem tijdens de behandeling van een aanvraag worden ter kennis gebracht;

Dat één van de doelen van de motiveringsplicht is dat de bestuurder zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, zodat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (1. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 129);

Dat door niet te antwoorden op en zelfs niet te verwijzen naar de redenen ingeroepen door verzoeker in zijn actualisatie ingediend op 13 november 2011, de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldaan heeft aan de motiveringsverplichting, aangezien onder andere (1) geen rekening werd gehouden met alle nieuwe elementen die tijdens de behandeling van de aanvraag ter kennis werden gebracht, (2) verzoeker niet in kennis werd gesteld waarom de administratieve overheid geen rekening heeft gehouden met deze redenen en/of waarom de administratieve overheid de ingeroepen redenen niet gegrond acht; (3) de beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen bevat die in aan de grondslag liggen van de beslissing over de redenen ingeroepen door verzoeker en (4) de beslissing niet afdoende gemotiveerd is door geen rekening te houden noch te verwijzen naar de redenen ingeroepen door verzoeker in zijn actualisatie van 13 november 2011;

Dat het middel dan ook gegrond is;”

3.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (algemene beginselen van behoorlijk bestuur

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing van 24/11/2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ontvankelijk doch ongegrond verklaart, enkel en alleen met verwijzing naar de aanvraag van 05/03/2009 en enkel en alleen na evaluatie van de medische motieven ingeroepen in de aanvraag van 05/03/2009, en zonder verwijzing naar de actualisatie ingediend op 13 november 2009 en zonder evaluatie van de motieven ingeroepen in de actualisatie op 13 november 2009;

TERWIJL dat overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, aangezien zij geen rekening heeft gehouden met noch verwezen heeft naar de redenen door verzoeker ingeroepen in zijn actualisatie van 13 november 2011 en deze niet aan een juridische en feitelijke overweging onderworpen heeft;

Dat het middel dan ook gegrond is;”

3.1.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel (algemene beginselen van behoorlijk bestuur)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing van 24/11/2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ontvankelijk doch ongegrond verklaart, enkel en alleen met verwijzing naar de aanvraag van 05/03/2009 en enkel en alleen na evaluatie van de medische motieven ingeroepen in de aanvraag van 05/03/2009, en zonder verwijzing naar de actualisatie ingediend op 13 november 2009 en zonder evaluatie van de motieven ingeroepen in de actualisatie op 13 november 2009;

TERWIJL dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt moeten worden gehonoreerd, dal de burger moet kunnen vertrouwen op het gedrag van de overheid (1. OPDEBEEK, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer, 1993, 161);

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 september 2009 een vademecum heeft uitgevaardigd tot het uitleggen van de instructie van 19 juli 2009, waarin uitdrukkelijk in het ‘typeformulier regularisatie’ wordt bepaald “Indien een aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werd ingediend in toepassing van artikel 9ter, op basis van medische motieven (van de wet van 15 december 1980 betreffende het verblijf) en er door de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing ten gronde werd genomen in dit kader, of indien de regularisatiekandidaat reeds beschikt over een tijdelijke verblijfstitel die afgegeven werd op basis van artikel 9 ter (BIVR van een jaar,) moet er geen nieuwe aanvraag worden ingediend Men moet enkel de hangende aanvraag actualiseren om te preciseren dat de regularisatiekandidaat meent dat hij, naast de reeds vermelde medische motieven, eveneens voldoet aan de criteria die gedefinieerd worden in een van de punten 1. 1 tot 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009”, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken de gerechtvaardigde verwachting en/of het gewettigd vertrouwen heeft gewekt dat bij de behandeling van een regularisatieaanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ook rekening zou worden gehouden met de motieven ingeroepen in het kader van de instructie van 19 juli 2009 ofwel in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zonder dat hiervoor een nieuwe aanvraag diende te gebeuren op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat onafgezien van het gegeven of voormeld vademecum al dan niet een officieel document betreft of officieel ter kennis werd gebracht van de bestuurde, het betreffende document wel degelijk een gedrag is van een overheid die gerechtvaardigde verwachtingen in het leven kan roepen en/of een gewettigd vertrouwen kan scheppen, aangezien het document wel degelijk uitgaat van de desbetreffende overheid, het via allerlei kanalen ter beschikking stond van de bestuurden, het document in de praktijk door de overheid en/of de bestuurden werd gehanteerd, het document juist tot doel had de bestuurden te informeren over de toepassing van artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en de afkomst en de inhoud van het document nooit werd ontkend door de betreffende overheid;

Dat door geen rekening te houden met de motieven door verzoeker ingeroepen in zijn actualisatieaanvraag van 13 november 2009 en door er zelfs niet naar te verwijzen, de Dienst

Vreemdelingenzaken gelet op de hierboven besproken in het leven geroepen gerechtvaardigde verwachtingen en/of gewettigd vertrouwen, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel schendt; Dat het middel dan ook gegrond is;"

3.1.4. In de nota repliceert de verwerende partij inzake de drie eerste middelen dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek merkt de verwerende partij op dat wel degelijk rekening gehouden werd met de aanvulling die hij op 13 november 2009 heeft ingediend. Bij deze aanvulling voegde verzoeker immers een medisch attest van dokter G.E. van 24 juli 2009 dat uitdrukkelijk door de arts-attaché wordt vermeld in zijn advies. In de bestreden beslissing wordt niet geantwoord op de door verzoeker in het kader van zijn aanvulling aangevoerde elementen inzake de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing die slechts een antwoord vormt op verzoekers aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij meent dat verzoeker over het hoofd ziet dat de unieke procedure van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk onderscheiden dient te worden van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en onontvankelijk worden verklaard. De verwerende partij meent dat het onderscheid dat door de wetgever wordt gemaakt, duidelijk is. Dit wordt volgens haar bevestigd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Er diende aldus in de bestreden beslissing nopens de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet te worden gemotiveerd nopens de niet-medische elementen die verzoeker heeft aangehaald bij zijn aanvulling van 13 november 2009. De verwerende partij verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dan ook geheel terecht, in alle redelijkheid en op deugdelijk gemotiveerde wijze, zonder miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De verwerende partij laat verder volledigheidshalve gelden dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 nr. 198.769. Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie.

3.1.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat

de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1.6. In het eerste middel voert verzoeker aan dat niet wordt verwezen naar de door hem ingediende actualisatie op 13 november 2009, dat niet wordt geantwoord op de redenen die hij hierin had ingeroepen en dat er zelfs niet naar wordt verwezen, zodat dit een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 maart 2009 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hij hierop op 13 november 2009 een aanvulling indiende. In deze aanvulling van 13 november 2009 vermeldde verzoeker dat hij reeds een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had ingediend en voegde een kopie daarvan toe. Hij voegde een medisch getuigschrift van 24 juli 2009 toe en beriep zich op elementen die betrekking hebben op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing, waarvan het bijgevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 november 2011 deel uitmaakt, blijkt dat rekening werd gehouden met het medisch attest van 24 juli 2009 van dokter G.E, huisarts. Er werd bijgevolg rekening gehouden met alle stukken in de medische context die verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gevoegd.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat geen rekening werd gehouden met de overige elementen die hij in zijn aanvulling heeft aangehaald, meer bepaald elementen die betrekking hebben op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (ononderbroken verblijf van vijf jaar en duurzame lokale verankering in België, prangende humanitaire situatie), dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier enkel blijkt dat verzoeker op dat ogenblik een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (medische redenen) hangende had. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker met een aanvulling de rechtsgrond van zijn aanvraag kan uitbreiden of wijzigen. Het stond verzoeker vrij om een nieuwe afzonderlijke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing enkel uitspraak te doen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeker en zijn aanvullingen op deze aanvraag.

Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever immers een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoeker kan dan ook niet verwachten dat hij, indien hij zijn aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet later actualiseert en van de gelegenheid gebruik maakt om argumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te roepen, in de beslissing die genomen wordt aangaande zijn regularisatieaanvraag om medische redenen ook een inhoudelijke beoordeling terugvindt van de argumenten die hij heeft aangebracht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.7. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht omdat geen rekening werd gehouden met zijn aanvulling van 13 november 2009.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit hetgeen werd gesteld in punt 3.1.6 van dit arrest blijkt dat rekening werd gehouden met het medisch attest van 24 juli 2009 dat verzoeker op 13 november 2009 als aanvulling voorlegde bij zijn aanvraag

van 4 maart 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ook werd hierboven reeds uiteengezet dat verzoeker *in casu* geen inhoudelijke beoordeling mocht verwachten van de argumenten die hij heeft aangebracht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op basis waarvan hij geen oorspronkelijke aanvraag had ingediend.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

3.1.8. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel omdat geen rekening wordt gehouden met zijn aanvulling van 13 november 2009.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoekers verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is niet dienstig aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Deze instructie bestaat niet meer in het rechtsverkeer, zodat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Ook de schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen, nu blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Op een niet ingediende aanvraag kan geen antwoord worden verwacht.

Tevens wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt in punt 3.1.6. van dit arrest en wordt herhaald dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de aanvullingen in de medische context die verzoeker indiende op 13 november 2009.

De schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel: Schending van het motiveringsbeginsel (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en/of het zorgvuldigheidsbeginsel (algemene beginselen van behoorlijk bestuur)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt:

TERWIJL dat overeenkomstig het motiveringsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden, de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende gemotiveerd moeten zijn en TERWIJL dat overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding;

Dat in het rapport van de arts-attaché/arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, op basis van informatie afkomstig uit de MEDCOI-databank, vastgesteld wordt dat verdere behandeling en opvolging van diabetes, hypertensie en cardiale pathologie mogelijk is en dat insuline, antihypertensiva en diuretica beschikbaar zijn, zonder dat de informatie van de MEDCOI-databank waarop de arts-attaché/arts-adviseur zich baseert gevoegd wordt;

Dat verzoeker dan ook in de onmogelijkheid is om deze informatie te verifiëren en zich onmogelijk hiertegen kan verdedigen;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook het motiveringsbeginsel heeft geschonden door niet alle feitelijke gegevens mee te delen waarop de beslissing gebaseerd is en/of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door haar beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en haar beslissing niet te stoeien op een correcte feitenbevinding;

Dat de arts-attaché/arts-adviseur op basis van deze niet-meegedeelde informatie uit de MEDCOI-databank enkel vaststelt dat verdere behandeling en opvolging van diabetes, hypertensie en cardiale pathologie mogelijk is en insuline, meerdere antihypertensiva en diuretica beschikbaar zijn. zonder de adequate en afdoende toegang tot dergelijke behandeling en medicatie te hebben onderzocht;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing van 24 november 2009 met betrekking tot de toegankelijkheid de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verwijst naar algemene informatie over de toegang tot medicatie en ziekenhuizen, zonder in concreto de adequate toegang en adequate beschikbaarheid te controleren tot en van de desbetreffende behandelingen en medicatie voor de desbetreffende aandoeningen van verzoeker;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft in concreto te onderzoeken en te motiveren dat in het land van herkomst van verzoeker een adequate toegang en een adequate beschikbaarheid bestaat tot de behandelingen en medicatie die specifiek betrekking heeft op de door verzoeker benodigde behandelingen en medicatie;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierdoor het motiveringsbeginsel heeft geschonden door haar beslissing niet afdoende te motiveren en/of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door haar beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en haar beslissing niet te stoeien op een correcte feitenbevinding;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich in haar beslissing heeft beperkt tot het rapport van de arts-attaché/arts-adviseur en tot haar zeer beperkte opzoeking over de toegang tot de gezondheidszorg en de nationale gezondheidsverzekering in het algemeen om te besluiten dat er een adequate behandeling bestaat in het land van herkomst, de nodige medicatie beschikbaar is in het land van herkomst, en medische zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn, terwijl uit de verdere algemeen beschikbare en betrouwbare informatie over de gezondheidszorg in Ghana blijkt dat de behandeling van en medicatie voor diabetes, hypertensie en cardiale pathologie gehinderd wordt door beschikbaarheid en toegankelijkheidsproblemen, zodat enkel besloten kan worden dat er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst;

Dat uit deze algemeen beschikbare en betrouwbare informatie immers onder andere blijkt dat:

- Diabetes Mellitus en Hypertensie tot de grootste doodsoorzaken behoren in Ghana (Organisation Suisse D'Aide aux Réfugiés, Ghana, traitement de l'insuffisance rénale et accès à l'hémodialyse, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 26 mei 2010, blz. 3 ; Austrian Red Cross, Accord, Health Care in Ghana, March 2009, blz. 9);

- Dat de kosten om het suikergehalte in het bloed en de bloeddruk te meten misschien wel terugbetaald worden, maar dat voorkomende problemen tengevolge van diabetes zoals nieraandoeningen niet terugbetaald worden en dat bij gevolg patiënten met nieraandoeningen tengevolge van diabetes binnen enkele weken sterven (Organisation Suisse D'Aide aux Réfugiés, Ghana, traitement de l'insuffisance rénale et accès à l'hémodialyse, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 26 mei 2010, blz. 3; Austrian Red Cross, Accord, Health Care in Ghana, March 2009, blz. 9);

- Dat diabetes en hoge bloeddruk wel behandeld kunnen worden, doch dat medicatie ter behandeling van diabetes en hoge bloeddruk niet altijd beschikbaar is. ook al wordt ze terugbetaald door de nationale ziekteverzekering (Country of Return Information Project, Country Sheet Ghana, Augustus 2007, blz. 28; Organisation Suisse D'Aide aux Réfugiés, Ghana, traitement de l'insuffisance rénale et accès à l'hémodialyse, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 26 mei 2010, blz. 2);

Dat om medische behandeling te verkrijgen in een publieke medische instelling een lidkaart van de nationale gezondheidszorg vereist is (International Organization for Migration, Country Fact Sheet Ghana, October 2011, blz. 15);

- Dat er een lange wachtperiode is van meer dan 6 maanden alvorens men na registratie bij de nationale ziekteverzekering een lidkaart krijgt die noodzakelijk is voor het verkrijgen van behandelingen en medicatie (Organisation Suisse D'Aide aux Réfugiés, Ghana, traitement de l'insuffisance rénale et accès à l'hémodialyse, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 26 mei 2010, blz. 2; Country of Return Information Project, Country Sheet Ghana, Augustus 2007, blz. 28);

- Dat om te kunnen genieten van de nationale ziekteverzekering, men aangesloten moet zijn alvorens men de ziekte krijgt (Organisation Suisse D'Aide aux Réfugiés, Ghana, traitement de l'insuffisance rénale et accès à l'hémodialyse, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 26 mei 2010, blz. 6);

- Dat cardiovasculaire aandoeningen niet vallen onder de nationale ziekteverzekering (Austrian Red Cross, Accord, Health Care in Ghana, March 2009, blz. 9);

- Dat medicatie voor diabetes niet altijd beschikbaar is, dat er weinig voorzieningen zijn voor mensen die lijden aan diabetes, dat de voorzieningen die er zijn voor mensen met diabetes onder gefinancierd en

onderbemand zijn, dat er weinig medische kennis is van diabetes (Austrian Red Cross, Accord, Health Care in Ghana, March 2009, blz. 9);

- Dat ondanks de aanwezige medische infrastructuur en het aanwezig medisch personeel toegang tot de gezondheidszorg in geografische en financiële termen nog altijd een grote hindernis zijn (International Organization for Migration, Country Fact Sheet Ghana, October 2011, blz. 14; International Organization for Migration, Returning to Ghana Country Information, 7 april 2010; blz. 4-5);

- Er een serieus tekort is aan medisch personeel (Country of Return Information Project, Country Sheet Ghana, Augustus 2007, blz. 26);

- Publieke ziekenhuizen in lamentabele toestand zijn (Country of Return Information Project, Country Sheet Ghana, Augustus 2007, blz. 28)

- Dat het niveau van de gezondheidszorg en de toegang tot de gezondheidszorg niet vergeleken kan worden met Europese standaarden en gekarakteriseerd wordt door een onderfinanciering en gebrek aan medisch personeel (Organisation Suisse D'Aide aux Réfugiés, Ghana, traitement de l'insuffisance rénale et accès à l'hémodialyse, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 26 mei 2010, blz. 1);

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bovendien beperkt tot het vaststellen dat er in Ghana een nationale ziekteverzekering bestaat zonder na te gaan of deze effectief kan tussenkomen voor de behandeling van verzoeker en zonder na te gaan of er sprake is van enige wachtermijn alvorens men op deze verzekering beroep kan doen gelet op de constante medische zorg die verzoeker nodig heeft om zich niet in een levensbedreigende situatie te bevinden. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt door op zulke wijze te handelen, geen rekening met de individuele situatie van de verzoeker door enkel en alleen te stellen dat er sociale zekerheid bestaat in Ghana en schendt op deze wijze haar motivatieplicht (RvV 59.880, 18 april 2011);

Dat het niet volstaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er een systeem van sociale zekerheid bestaat in Ghana maar ook moet worden aangetoond dat de verzoeker er toegang tot heeft (RvV 48.809, 30 september 2010);

Dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken nagaat of de nodige verzorging bestaat in het land van herkomst het voor de toegankelijkheid niet volstaat om enkel te verwijzen naar enkele ziekenhuizen waar de behandeling bestaat in de omgeving van de geboorteplaats van verzoeker maar tevens moet worden nagegaan waar de verzoeker in concreto verbleef voordat deze naar België kwam om zo te kunnen nagaan of de medische zorg voor de verzoeker al dan niet toegankelijk is;

Dat bijgevolg de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet voldoende geïnformeerd heeft en geen afdoend onderzoek heeft verricht om tot haar beslissing te komen;

Dat gelet op het voorgaande de Dienst Vreemdelingenzaken het motiveringsbeginsel heeft geschonden door haar beslissing niet afdoend te motiveren, doordat de opgelegde motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing en/of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door haar beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en haar beslissing niet te stoelen op een correcte feitenbevinding;

Dat het middel bij gevolg ernstig is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij met verwijzing naar rechtspraak van de Raad dat wanneer een stuk opgenomen wordt in de bestreden beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het *in extenso* te vermelden. Het feit dat verzoeker geen kennis heeft van dit stuk doet hieraan niets af. Het voorwerp en de inhoud van dit stuk zijn gekend aangezien het medisch advies de elementen bevat die tot de bestreden beslissing hebben geleid. Bovendien stond het verzoeker vrij om inzage te vragen in de stukken van het dossier.

Wat de toegankelijkheid betreft van de benodigde medische zorgen, merkt de verwerende partij op dat deze wel uitgebreid wordt onderzocht en dat hierover omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat medicatie beschikbaar is in apotheken in Accra en Kumasi en dat daar ook ziekenhuizen zijn te vinden. Tevens wordt gemotiveerd dat Ghana een nationale ziekteverzekering heeft voor een kleine bijdrage per jaar en dat een groot aantal medicijnen onder deze verzekering valt. De gemachtigde verduidelijkt dat in het medisch advies niet vermeld staat dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn, zodat hij zelf kan instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Tevens wordt opgemerkt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker in Ghana geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben.

Waar verzoeker verwijst naar "algemeen beschikbare en betrouwbare informatie" die de beoordeling van de gemachtigde zou tegenspreken, wijst de verwerende partij erop dat de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

De verwerende partij citeert in dit verband uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en wijst op het belang van de rechtspraak van het EHRM, waarbij het Hof duidelijk de principes vaststelde die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De verwerende partij verwijst naar het arrest van het EHRM *N. t/ Verenigd Koninkrijk* (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, *N. t/ Verenigd Koninkrijk*) en stelt dat het Hof daarin aangeeft welke de principes zijn die het aanwendt met betrekking tot de uitzetting van ernstig zieken. De verwerende partij stelt dat het Hof in deze zaak benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn. De verwerende partij benadrukt dat het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. De omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft volgens de verwerende partij een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals eerder gehanteerd in het arrest *D. v. The United Kingdom* te behouden (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, *D. v. The United Kingdom*). Door zelf een overzicht van de eigen rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest *N. t. Verenigd Koninkrijk* en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er volgens de verwerende partij geen twijfel over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. v. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie verwijst de verwerende partij opnieuw naar de rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling, geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers kritiek, onder verwijzing naar diverse rapporten (waarop verzoeker zich niet heeft gesteund bij zijn aanvraag en waarvan verschillende rapporten niet meer actueel kunnen worden genoemd) neemt niet weg dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet aanvoert dat hij niet de nodige financiële middelen heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verwerende partij dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle door verzoeker ingediende medische verslagen.

3.2.3. De Raad herhaalt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de informatie van de MEDCOI-databank waarop de ambtenaar-geneesheer zich steunt, niet bijgevoegd is.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de beslissing werd gevoegd, wordt verwezen naar informatie van de MedCOI-databank en wordt vermeld vanwaar deze informatie afkomstig is, van wanneer ze dateert en wat daaruit blijkt. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat deze informatie van de MedCOI-databank hierin terug te vinden is, zodat verzoeker dit had kunnen raadplegen bij een eventuele inzage van het administratief dossier.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat dit niet het geval is. Zoals reeds gesteld, bevindt deze informatie van de MedCOI-databank zich in het administratief dossier, waarin verzoeker inzage kon vragen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als vóór de zittingsdatum bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel die verzoeker in dit verband aanvoert, kan niet worden aangenomen.

3.2.5. Vervolgens voert verzoeker aan dat de ambtenaar-geneesheer de toegang tot de behandeling en de medicatie niet heeft onderzocht. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde enkel verwezen naar algemene informatie over de toegang tot medicatie en ziekenhuizen, zonder *in concreto* de adequate toegang en beschikbaarheid te controleren van de behandeling en medicatie voor de aandoeningen van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt in dit verband enkel verwezen naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer en tot de zeer beperkte opzoeking van deze arts over de toegang tot de gezondheidszorg en de nationale gezondheidsverzekering. Verzoeker meent dat uit verdere algemeen beschikbare en betrouwbare informatie blijkt dat de behandeling en medicatie voor diabetes, hypertensie en cardiale pathologie gehinderd worden door beschikbaarheids- en toegankelijkheidsproblemen. Verzoeker citeert vervolgens uit rapporten van OSAR van 26 mei 2010 en van het Australische Rode Kruis van maart 2009, uit de Country Sheet Ghana van augustus 2007 en uit de Country Fact Sheet Ghana van de IOM van oktober 2011. Verzoeker stelt vervolgens dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er een nationale ziekteverzekering bestaat in Ghana maar dat niet wordt nagegaan of deze effectief kan tussenkomen voor de behandeling van verzoeker en evenmin of er een wachttermijn is, want verzoeker heeft constante medische zorg nodig. Tevens diende volgens verzoeker *in concreto* te worden nagegaan waar hij verbleef in zijn land van herkomst en niet enkel waar hij geboren is om zo te kunnen nagaan of de medische zorg/ziekenhuizen toegankelijk zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 november 2011 wordt onderzocht of de zorgen en de opvolging waaraan verzoeker nood heeft beschikbaar zijn in zijn land van herkomst en wordt besloten dat deze er inderdaad beschikbaar zijn. Dit wordt vervolgens ook gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist niet dat de behandeling die hij nodig heeft, beschikbaar is in Ghana.

Verzoeker uit enkel kritiek op de toegankelijkheid van de zorgen. Deze toegankelijkheid wordt onderzocht in de bestreden beslissing en hierover wordt het volgende overwogen:

“Wat de toegankelijkheid van de zorgen betreft blijkt dat medicatie beschikbaar is in apotheken in Accra en Kumasi, ook ziekenhuizen zijn daar te vinden. Ghana heeft een nationale ziekteverzekering voor een kleine bijdrage per jaar. Ook een groot aantal medicijnen vallen onder deze nationale ziekteverzekering. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Ghana— het land waar hij ruim 38 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de medicatie en behandeling van verzoeker beschikbaar zijn in apotheken en ziekenhuizen in Accra en Kumasi, dat er een nationale ziekteverzekering is voor een kleine bijdrage per jaar en dat een groot aantal medicijnen onder deze nationale ziekteverzekering vallen. In het geval er toch kosten zouden zijn, kan verzoeker er zelf voor instaan aangezien hij niet arbeidsongeschikt is en gezien het feit dat hij in zijn land van herkomst wel familieleden, vrienden of kennissen zal hebben.

Verzoeker meent dat niet werd onderzocht of deze medicatie en behandeling wel concreet toegankelijk zijn voor hem. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn kritiek. Er wordt in de bestreden beslissing immers vermeld dat de zorgen en medicatie beschikbaar zijn in zijn geboorteplaats en in de hoofdstad van zijn land én er wordt melding gemaakt van het feit dat er een ziekteverzekering is waarbij verzoeker zich voor een klein bedrag kan aansluiten en dat deze ziekteverzekering de meeste medicijnen dekt. Verzoeker toont niet aan dat hij geen inkomen heeft of waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om zich voor een klein bedrag aan te sluiten bij deze ziekteverzekering. Evenmin toont verzoeker aan dat de hoofdstad of zijn geboorteplaats voor hem niet bereikbaar zouden zijn. Er werd bijgevolg op afdoende en concrete wijze gemotiveerd dat de zorgen voor verzoeker financieel en geografisch toegankelijk zijn.

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar en citeert uit een rapport van het Australische Rode Kruis van maart 2009 en uit de Country Sheet Ghana van augustus 2007, dient erop te worden gewezen dat verzoeker de actualiteitswaarde van deze documenten niet aantoonde. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van meer recente informatie, namelijk Country Information van de IOM “Returning to Ghana” van 7 april 2010. Verzoekers verwijzingen worden bijgevolg enkel besproken in de mate ze betrekking hebben op het rapport van OSAR van 26 mei 2010 en de Country Fact Sheet Ghana van de IOM van oktober 2011.

Uit de citaten die verzoeker weergeeft uit deze laatste twee documenten blijkt dat de behandeling voor diabetes en hypertensie beschikbaar is in Ghana en wordt terugbetaald door de nationale ziekteverzekering, dat er een wachttijd is van zes maanden, dat men inzake nierfalen en nierdialyse aangesloten moet zijn bij de verzekering alvorens men de ziekte krijgt, dat toegang tot de gezondheidszorg nog problematisch kan zijn op geografisch en financieel vlak, dat het niveau en toegang tot de gezondheidszorg niet vergeleken kan worden met de Europese standaarden.

Het lijkt bijgevolg geen twijfel dat de behandeling voor diabetes en hypertensie beschikbaar is in Ghana en wordt terugbetaald door de nationale ziekteverzekering. Wat de cardiovasculaire aandoening van verzoeker betreft, wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk gemaakt dat deze een gevolg is van de hypertensie en dat een goede behandeling van de hypertensie verdere complicaties op cardiovasculair vlak kan voorkomen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker momenteel

last heeft van nierfalen of nood heeft aan dialyse, zodat de citaten in dit verband niet ter zake dienend zijn. De omstandigheid dat er een wachttijd is van zes maanden voor de ziekteverzekering, doet geen afbreuk aan het feit dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker zich tijdelijk op financieel vlak kan laten bijstaan door familie, vrienden en kennissen. Dit motief gaat ook op voor een eventuele wachtperiode inzake de ziekteverzekering.

Dat de toegang tot de aanwezige gezondheidszorg problematisch kan zijn en dat het niveau ervan niet kan worden vergeleken met Europese standaarden, is geen reden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM oordeelde immers dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, *N. t/ Verenigd Koninkrijk*). Artikel 3 van het EVRM kan niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het vierde middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET